

Karmínový králík, trdomyslný taškář a Nekonečnost

Vladimíra Hirsch

Společenskou místností domova pro seniory SARDINKA se rozléhala symfonie míchání bridžových karet, cinkání šálek o podšálky, občasného zvonění telefonu a smíchu obyvatel zapojených do výše uvedených činností.

Uprostřed harmonického chaosu S(tále) A(kčních) R(adostných) D(ůhodců) I(ntenzívně) N(aplno) K(onajících) A(ktivita) seděl Masato. Byl velmi společenský, rád s kdekým ztratil slovo a v dobrém slova smyslu do všeho strkal svůj doleva zakřivený nos.

Právě si stahoval do mobilu aplikaci Ninja fitness pro seniory – která slibovala, že pomocí individuálně přizpůsobených a postupně vystavěných tréninků ovládne starodávné bojové umění, aniž by si zlomil krček – když do místnosti vešel Shi. Tento depresivní vyzábělý dobrovolník neurčitě věku, který čas od času zavítal do Sardinky, s sebou pod paží nesl deskovou hru Nekonečnost. S kým si dnes asi zahraje hru, která se hraje jen jednou za život?

Masato se otočil na příchozího: „Dobrý den, mistře mírného neklidu. Váš příchod neušel mé pozornosti. Nebo možná jen zapnuli klimatizaci?“

Shi procedil mezi zuby: „Co kdybychom si dnes zahráli spolu?“

Masato před odpovědí udělal téměř nepostřehnutelnou pauzu a zalapal po dechu: „Proč ne?“

„Dobře, seznamte se tedy s pravidly,“ řekl Shi a položil na stůl víko krabice, do kterého byly vlepny instrukce vytištěné na kdysi křídově bílém a nyní již věčností řádně zažloutlém papíře.

Hra pro dva hráče. Hrací kostka určí, o kolik políček se posunete dál. Cílem hry je doputovat do Nekonečnosti. Na cestě hráči mohou vstoupit na políčko Výzva, kde obdrží speciální úkol. První hráč, který dosáhne Nekonečnosti, je prohlášen za vítěze. Změna pravidel v průběhu hry vyhrazena.

„A nyní si vyberte jednu z figurek,“ pokračoval Shi a téměř ve stejnou chvíli, kdy položil víko s pravidly před Masatoa, zase krabici sebral a místo ní vedle sebe vyskládal cínového císaře,

měděného mnicha, papírového poutníka, stříbrného samuraje, trudnomyslného taškáře a karmínového králíka.

Když si Masato prohlížel figurky, periferním viděním zaregistroval Shiho vyhublou ruku, jak sahá do kapsy a vytahuje drobné hodinky.

Masato ukázal na králíka.

Shi otevřel kapesní kukačkové hodiny s miniaturními dvířky ukrývajícími opeřence, něžně nastavil ručičky a natáhl je. Hodinky začaly potichu kukat.

„Začínáme.“

Po prvním hodu kostkou ve tvaru mrkve se Masato přeměnil ve zvolenou figurku. Králík Masato teď běhal s nakažlivou energií po hrací desce a volal: „Shi, honem naskočte,“ zvolal s mazaným úšklebkem, „nebo budete mít problém držet krok s pelášicím stratégem!“

A tak se králík a Shi, který hodil kostkou ve tvaru pravolevé škorňe a změnil se na taškáře, vydali na cestu k Nekonečnosti. Střídavě házeli mrkví a škorňí. Když pluli přes moře Možností, taškář Shi si vybudoval náskok, ale v Táhnoucích se lánech, čerstvě osetých ředkvičkami a kořeny lopuchu, hodil králík dvakrát za sebou šestku. Poskočil až na políčko Výzva, ve kterém se mu zobrazila otázka: *Který okamžik ze svého života si přejete prožít znovu?*

Masato se zamyslel. Vzpomínka přenesla oba hráče do sluncem zalitého horkého letního dne. Kolem vlály barevné fábory. Soutěžící, oblečení do výstředních kostýmů, se řadili na start. Králík i taškář bez problémů zapadli do davu.

Králík Masato šťouchl s potutelným úsměvem do spoluhráče: „Budeme dobývat Takeshiho hrad!“

Nejdříve se pokoušeli běžet po kluzkém svahu plném mýdlové pěny, a jak se snažili udržet rovnováhu vyhazováním končetin do vzduchu, připomínali tanečníky moderního výrazového tance na výročním gala představení. V mžiku je pohltila pěna a za moment se podobali zvířátkům vytvořeným z nafukovacích balónků více než dobře zaplaceným unaveným klaunem na dětské narozeninové oslavě. Poté je čekala houpající se kyvadla ve tvaru obřích rýžových hvězdovitých sušenek, kterým se bylo třeba hbitě vyhnout anebo rafinovaně počkat, až je tělem prorazí za nimi funicí zápasník sumo, a proběhnout podél zdi k další překážce.

Karmínový králík vyrazil a křičel: „Kupředu, Shi!“

V malém jezírku skákali přes nášlapné kameny a opakovaně padali do vody. Pak narazili na sekci plnou třímetrových rotujících gumových kuřat.

Králík nadšeně poskakoval a volal: „Shi, křepčete s kuřaty osudu!“

Ten kličkoval před poskakující drůbeží a nic jiného neměl čas vnímat. Najednou se tak lekl, že zbledl z obvyklé sněhově bílé na ledově bílou.

„Vejsce! Pozor na tanec mezi vejci! Dávejte pozor, kam šlapete!“ Ale vtom Shi dostal do hlavy pryžovým kuřetem a upadl mezi vejce. Skořápky zapraskaly a Takeshiho hrad zmizel v nedohlednu. Oba se ocitli zpět na hrací desce a tentokrát sdíleli stejné políčko.

„Masato, takhle jsem se nepobavil od roku 1620!“ chechtal se a zkontroloval čas na přenosných kukačkách, zatímco z něj odkapávaly žloutky a bílky. „Být vyřazen ze hry nadrozměrným kaučukovým pernatým tvorem? K popukání!“

Po průjezdu Světlymi zítřky padl na políčko Výzva tentokrát Shi. Instrukce zněla: *Zazpívejte píseň, která odráží vaši životní cestu.*

Vzápětí se oba hráči objevili ve spoře osvětleném karaoke pokoji, kde byl k dispozici katalog pro výběr písní. Jeho stránky byly zatavené do umělé fólie, a přesto byly umaštěné. Byl to stejný typ záhady jako ta, že se mléko do kávy mizející ze společné lednice naučilo vytratit po anglicku. Shiho kostnaté prsty procházely seznam. Jejich majitel po chvíli rozpoutal tak komicky děsivé představení známé death metalové ukolébavky Hymna ticha, jako kdyby podával životní výkon na konkurzu do muzikálu Za hřbitovní stěnou: paměti hrobníka Harady. Jeho hlas sahal od vzdychů evokujících odvápnující se kávovar přes vysoký kvílivý zvuk turbulentní tekutiny v potrubí až po sykot unikajícího plynu. Masato, povzbuzen saké, navolil další píseň a z ničeho nic začal zpívat The Show Must Go On.

Tomu, kdo by šel náhodou kolem a nakoukl dovnitř přes dveřní okénko, by se naskytl výstřední obraz karmínového králíka s ochraptělým taškářem, jak držíce se za ramena a pohupující se do rytmu, unisono zpívají We Are the Champions.

A pak hudba ustala.

Znovu se ocitli na hrací desce. Stáli na měkkém koberci ze spadaného listí před cedulí s ukazatelem Nekonečnost. Pod nohama jim šustil podzim. A hodinky kukaly jak o život.

Do cíle oběma zbývala čtyři políčka.

Pokud chtěl být Masato prohlášen za vítěze, musel hodit čtyřku. Chyběl už jen krůček.

Masato hodil trojku. Shi hodil čtyřku.

„Do smrti dobrý,“ řekl Shi. Na rozloučenou podal Masatovi chladnou ruku a sám vykročil do Nekonečnosti.

Rozhostilo se hrobové ticho.

Masato zůstal na hranici Nekonečnosti.

***

Vzduch byl prosycen sterilní vůní dezinfekce. Místností se ozývalo jemné pípání monitoru. Masatovy oči se pomalu otevřely a přivykaly ostrému světlu.

Do pokoje vstoupila zdravotní sestra.

„Vítejte zpět! Kdepak jste se nám toulal?“

Zatímco sestřička kontrolovala displej, Masatova mysl bloumala mezi vzpomínkami na Takeshiho hrad a karaoke party.

„Víte, já jsem si díky kurzu rychločtení stihl na začátku přečíst i to připsané drobným písmem pod pravidly: *Nekonečnost – vaše konečná. Vítězství nemusí být vždy výhra.*

„Nebojte, určitá zmatenost po probuzení z kómatu je normální. Docela jste nás vyděsil, ale uzdravujete se a brzy se budete moci vrátit do Sardinky.“